

Vladimír Padající
šlechta Archanděl

POSLEDNÍ VELKOMĚSTO

KNIHA TŘETÍ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

PADAJÍCÍ ARCHANDĚL

Copyright © 2020 by Vladimír Šlechta

Cover © 2020 by Tomáš Flak

Czech Edition © 2020 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-494-9

ISBN PDF: 978-80-7456-495-6

ISBN ePub: 978-80-7456-496-3

ISBN Mobi: 978-80-7456-497-0

Vladimír Šlechta

Padající Archanděl

Poslední velkoměsto
kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2020

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

*Hraničář **

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Projekt Berserkr

Poslední velkoměsto

1. Tajná historie Bornnu
2. Kletba
3. Padající Archanděl

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

Rozklikl jsem spouštěcí piktogram a čekal, až hra naběhne. Všiml jsem si, že nabíhání je doprovázeno jednoduchým obrázkem. Vypadal jako člověk s křídly, který padá shora dolů a ruce má zdvižené před sebe, jako by se něčemu bránil. Člověk s křídly? Takovým, jak jistě víte, se říká anděl. Ostatně: hra se jmenovala Archangelia. Takže to s největší pravděpodobností nebyl padající anděl, ale padající archanděl.

„Je mi to docela podobné,“ podotkl Gabriel Hart. Vlastně, jak jsem si právě uvědomil, měl pravdu. Padající archanděl měl jeho profil.

***Poslední velkoměsto 01:
Tajná historie Bornnu***

Poznámky k pravopisu:

- *obecná podstatná jména v germánštině jsou psána s malým písmenem na začátku. To odpovídá pravidlům spisovné germánštiny z poloviny třiaadvacátého století;*
- *město z časů Emmy Richter je psáno s velkým „m“, tedy Město, stejně tak Řeka. Pokud se mluví o Goweryho současnosti, je obojí psáno s malými začátečními písmeny (město, řeka);*
- *přechylování či nepřechylování ženských příjmení je dáno Goweryho libovůli a jeho momentální náladou;*
- *státní útvar Velká Germánie (s Bornnem jakožto hlavním městem) je v textu zmiňován převážně hovorovými názvy, tedy císařství (respektive Císařství) nebo Říše.*

Postavy

z předchozích knih

Oggerd (34 let): kyborgizovaný voják. Jakožto syn Orlanda Orgonského má právní nárok na to, aby se stal vládcem Orgonu. Je ohrožován na životě a musí se skrývat. V nejbližších dnech chce vystoupit na veřejnosti a přihlásit se o svá práva.

Gouvernet Raymond Fink, přezdívaný Gowery (32 let): rodák z Prahy, vyjednaváč a detektiv. V cyklu *Poslední velkoměsto* je vypravěčem celého příběhu. Na základě předchozích událostí se skrývá před bornnskými bezpečnostními složkami.

Hal Hargo (29 let): doktor všeobecné technologie, vědecká podpora původního týmu „hledačů střepe z Apokalypsy“.

Jaine Fuchs, přezdívaná Ajna (26 let): dcera císařského rady Josepha Fuchse a neter Dante Albrechta, bývalého

zastupujícího ministra vnitra. Otec i strýc byli na základě vykonstruovaných obvinění zatčeni. Rada Fuchs byl popraven, Dante Albrecht skončil ochrnutý. Ajna unikla zatčení a skrývá se na neznámém místě. V současné době je Ajna těhotná a čeká Oggerdovo dítě (pokud se už nenarodilo).

Norris (asi 35 let): Ajnin osobní strážce.

Wilhelmine Drescher (52 let): padesátiletá žena v těle šestnáctileté dívky. U Keltské brány změnila stranu a přidala se k Oggerdovi.

Balduin (53–55 let): novinář, redaktor kulturní a vědecké rubriky Bornnského kurýra.

Ferdinand Bjelke, přezdívaný *Ferdys* (stáří nezjistitelné, odhadem 150 let a více): odborník přes počítače a počítačové programy. Jakožto digitalizovaná osoba (jak sám tvrdí) se nachází na harddiscích superpočítače Cody3.

David (72 let): jeden z posledních členů bývalého kmene Káňat. Syn Emmy Richter.

Jorika Staneková (18 let): příslušnice pražské prominentní rodiny, Goweryho nevlastní sestřenice a dcera regenta státu Boiohiem (předapokalyptické Čechy). V současné době je Jorika láskou Goweryho života.

Herbert (věk neznámý, odhadem asi 70–80 let): voják z Orgonu. Kdysi dávno byl pobočníkem Oggerdova otce Orlanda.

Ziffo (asi 40 let), *Miou-Miou* (asi 17 let), lodník *Heinrich*

(35–40 let), *Erwin* (35–40 let): vojáci tzv. Svobodného Orgonu.

Emma Richter: legendární hrdinka, údajná vůdkyně povstání proti císaři, které propuklo před sedmdesáti lety a bylo násilně potlačeno.

Evžen (asi 110 let): kamarád a spolubojovník Emmy Richter. Gowery se s Evženem setkal v Anatarchonne (viz román *Lovci přízraků*). Evžen je takzvaný metuzalém (dlouhověká osoba).

Gabriel Hart, přezdívaný *Archanděl Gabriel* (asi 110 let): v časech Emmy Richter byl náměstkem primátorky Města, později se stal poradcem císaře Horsta Sibelia. Stejně jako Evžen je i Gabriel Hart tzv. metuzalém.

Mauglí: přední bojovník kmene Káňat v časech Emmy Richter.

Císařovna Beatrice, přezdívaná *Bílá čarodějka* (asi 45 let): je těžké říct, co vlastně císařovna chce. Snad jen to, aby ji všichni milovali. Také chce Orgon. A Boiohiem. A Bornn a celou germánskou Říši bez toho, aby se o vládu musela dělit se svým manželem. Má dlouhý seznam měst a zemí, které jí jednou budou bezvýhradně patřit. Všechny pak zahrne svou láskou.

Kapitola první

Pamětníci starých časů

„Pojď se podívat, Vero, mládenec přinesl papíry od starýho šamana,“ řekl stařeček. Byl vrásčitý, seschlý, oblečený do sepraného kabátku od pyžama a ještě sepranějších manšestráků. Hlavu měl holou, vousy bílé jako koudel, kůži na lících kostech mu zdobilo prastaré jizvové tetování. Ostatní mu říkali Rechenerchen, což jsem si počestil na Hrábek.

„Přinesl jste i fotky?“ ujistila se Vera. „Ráda jsem si je prohlížela, když jsem starýmu Davidovi ještě posluhovala. Dva roky byl jako lazar, než umřel. Celý ty dva roky jsem se o něj starala.“

„Donesl jsem všechno,“ přikývl jsem.

Položil jsem na stůl fascikl a rozvázal tkanice. Byly v tom poznámky psané rukou i texty nadatlované na psacím stroji. Také novinové články, rukou kreslené obrázky, mapky, obaly od čokolády a pochopitelně i fotky, o kterých

mluvila Vera. Něco přes dvacet černobílých snímků většího formátu vytištěných na počítačové tiskárně.

„Tak se přece posadte, mládenče,“ vybídla mě Vera. „Tady jsem vám nalila čaj a tady si zakousněte pišingr.“

Ještě před pár lety to musela být, jak se říká, ženská-generál. I ji už však začalo zmáhat stáří. Přijala mě v čisté květované košili a ve vybledlých montérkových kalhotách s laclem. Měla nadváhu, což jí trochu vyhlazovalo vrásky. Bílé vlasy nosila ostříhané nakratičko, ježily se jí na hlavě jako ocelový kartáč.

Hlaholila nakrápnutým hlasem: „Máš brejle, Hrábku? Bez brejlí bys nic neviděl.“

Všichni tři jsme se usadili za stůl.

Místnost, ve které mě Hrábek s Verou přijali, vypadala útulně a zabydleně. Byl tu stůl z pseudodřeva s vyšívaným ubrusem, na stole porcelánový čajový servis, kolem stolu čtveřice pseudosecesních židlí. V jednom koutě stála komoda a ve druhém kuchyňská linka s elektrickým sporákem a digestoří. V nezasklených oknech visely nařasené záclonky. Nikoho by nenapadlo, že je to původní tlaková stanice obřího hydroponického skleníku, ze které vyházeli kompresory.

Z fasciklu jsem vydoloval štůsek fotek a podal jim ho. Před lety je někdo zastrčil do plastových obalů, které se už začínaly drolit.

„Hele, tady jsem já!“ zajásal Hrábek. Zdvihl do výše fotku, na které byli tři muži a jeden rozjívený výrostek. Muži byli hubení, šlachovití, neoholení, dlouhé vlasy měli svázané do uzlů. Oblékli se do vest z kůží dingů, které zkombinovali s kotníkovými keckami a ušmudlanými kraťasy. Výrostek, na kterého Hrábek nadšeně ukazoval, měl jen bederní zástěrku a jinak byl nahý.

Musím podotknout, že jejich kraťasy a trička mě zpočátku mátlý. David mi však vysvětlil, že poblíž osady

Káňat rezavěl prastarý říční člun, který tam uvázl během Apokalypsy. V přepravních kontejnerech zůstal náklad vakuově zabalených triček, kapsáčových kraťasů a různobarevných kotníkových kecek. Kmenům z lužního lesa by to vystačilo na dalších tisíc let, pokud by příliš neplýtvaly.

„Tehdá mi bylo sedmnáct,“ vysvětloval Hrábek.

„Bejval jsi takovej mrťafa,“ přikývla Vera. „A už se to nezměnilo. Tady se podívej na starýho Davida,“ přisunula mu fotografii obtloustlého muže středního věku s řídnoucími vlasy začesanými dozadu, oblečeného do dlouhé košile přetažené přes plandavé kalhoty. Na rub fotografie připsala Emma Richter svým rozháraným, avšak dobře čitelným písmem: *David starší – šaman*.

„Byl z Emmy úplně pryč,“ poznamenala Vera. „A ani se nedivím. Táhlo mu na čtyřicítku, jednu manželku už pochoval a vůbec ho nenapadlo, že si pořídí takovouhle kočičku.“

„Dlouho s ním nevydržela,“ řekl Hrábek. „Byla s ním... kolik? Dva roky?“

„Asi tak. Ale byla by s ním zůstala, kdyby se to nepodělalo. Měla ho ráda. Taky měla ráda jeho děti z prvního manželství, a ty na ní úplně visely... Tahle fotka je vážně pěkná,“ přisunula Hrábkovi další obrázek.

Momentku někdo cvakl na zatravněné pláni mezi Řekou a Městem. Emma Richter na ní měla košilové šaty s lacem zapínaným na dva velké knoflíky a rozparky na bocích, které jí částečně odhalovaly stehna. Obula si, jak tomu prý říkala, *apačské mokasíny* vysoké až pod kolena, které místní řemeslník ušil podle jejího vlastního návrhu. Na hlavu si pirátským způsobem uvázala šátek. K levému boku si zavěsila loktuši, ze které zvědavě vykukovalo malé děčko.

Na téhle fotografii byla Emma starší než na fotce, kterou jsem si před pár lety odvezl z Anataarchonne. Stále však byla krásná. Strohá a energická. Přímou z ní vyzařovalo

odhodlání. Některé muže podobné typy dráždí a provokují k neuváženým činům. Já bych však kolem Emmy, pokud bych ji potkal, našlapoval po špičkách. Ale možná bych padl na kolena a kořil se jí jako královně.

„Tohle je malej Davídek,“ poklepala Vera na děcko na fotce. „Tehdá mu bylo sedm nebo osm měsíců.“

„Byl jsem u toho, když to fotili,“ ohradil se Hrábek. „Nejsem tak senilní, abych si to nepamatoval.“

Pak si povzdechl: „Tohle mi přivolalo vzpomínky. Dneska večer pro slzy neusnu.“

„Já myslím, že neusneš kvůli erekci, ze který nakonec stejně nic nebude,“ zachechtala se Vera dobromyslně.

Společně si pak prohlíželi další fotografie, na kterých byli obyvatelé domorodé vesnice. Dohadovali se, jak se kdo jmenoval, s kým byl spřízněný a za jakých okolností zemřel. Nad jednou fotkou Vera poznamenala: „Tuhle jsem chtěla roztrhat, ale neudělala jsem to. Starej David si fotky občas prohlížel a chyběla by mu. Pak si to všechno vzal malej David.“

„Míval jsem toho zmetka rád,“ přikývl Hrábek. „Obdivoval jsem ho. Kdo by si byl pomyslel, co je zač?“

Naklonil jsem se, abych se také podíval. Na fotce byl do pasu nahý dlouhovlasý mládenec s korálkovým náhrdelníkem a palci zaklesnutými za opasek vojenských kalhot s postranními kapsami. Usmíval se od ucha k uchu, takže bylo dobře vidět, že má přední zuby v horní čelisti opilované do špiček. Věděl jsem, že na rub fotografie Emma Richter připsala: *Mauglí (já jsem mu dala přezdívkou Zvíře)*.

„Vy ho nemáte rádi?“ podivil jsem se. „A proč?“

„To je dlouhá historie,“ zahučel Hrábek.

„Právě kvůli historii jsem za vámi přišel,“ vysvětlil jsem mu. „David mě požádal, abych sepsal dějiny jeho rodiny. A taky dějiny kmene Káňat. Tyhle papíry mi dal jako podklad. Jenže jsou v tom mezery. Vy dva jste prý nejstarší

pamětníci. Vyptal bych se vás na nějaké záležitosti, jestli dovolíte.“

„My dva jsme *jediní* pamětníci starejch časů,“ vysvětlil mi Hrábek. „Ani malej David už nezažil, jak to bejvalo dřív. Než začal brát rozum, všechno se změnilo.“

„V těch papírech nejsou žádný dějiny,“ přidala se Vera. „Jsou v tom jen dva roky, který u nás strávila Emma. Nic před tím a nic po tom. Starej David se to pak pokoušel sepsat. Znova a znova se do toho pouštěl asi třicet let, a vždycky nakonec zjistil, že to prostě nejde.“

„Proč to nešlo?“ zeptal jsem se.

„Pokaždý narazil na hnusný věci,“ vysvětlila mi Vera. „Na křivdy, který jsme někomu způsobili, nebo který někdo způsobil nám. Taky už věděl, že jeho milovaná Emma dělala chyby, i když to myslela dobře. Mluvil o tom, když jsem se o něj starala. Na nohy byl chabrus, ale v hlavě to měl poskládaný... Heleďte se, pane,“ podívala se mi do očí, „my máme malýho Davida rádi. Zničilo by ho, kdyby zjistil, jak to bylo doopravdy.“

„A jak to bylo?“ zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou. „Já nevím, jestli vám to můžeme prozradit.“

Pokusil jsem se je přesvědčit: „V těch papírech je kromě jinejch věcí i záznam detektivního pátrání. Emma byla přivolaná k vyšetřování čtyřnásobný vraždy. Jenže je to utnutý v polovině. Nemá to ani hlavu, ani patu, a hlavně tomu chybí konec. Alespoň k tomu byste mi mohli něco říct.“

Vera znovu zavrtěla hlavou: „Tohle sepsovat nemusíte. To už sepsaný je.“

„Jo?“ podivil jsem se. „A kdo to sepsal?“

„Ferdys,“ vysvětlila mi Vera. „Tenkrát, už je to tak třicet let, byl uvízněl v počítači a hrozně se tam nudil. Pravidelně jsme mu telefonovali. Říkali jsme mu drby, četli jsme mu zprávy z novin a tak. Přišla řeč i na tuhle čtyřnásobnou

vraždu. Prostě jsem Ferdysovi vyprávěla, že jsem byla ten den ve škole. Emma tenkrát učila děti z kmene Káňat, víte? Já jsem původně z kmene Dingů, ale tou dobou už nás Káňata adoptovala. Jinak bych se pak nemohla dát dohromady s Hrábkem. Vnitrokmenový sňatky byly zakázaný. To je ale jedno... Tenkrát, když se to stalo, mi bylo osm nebo devět let. Pamatuju si, jak pro ni starej David přišel. Tohle jsem Ferdysovi řekla a on se tím začal zabývat víc do hloubky. Vyzpovídal Hrábka a další pamětníky. Tenkrát jich bylo naživu víc. Pak z toho udělal textovej soubor i s fotkama. Mám to ve svém starým noťáku.“

„Máš v noťáku i tu Emminu sexuálně osvětovou přednášku?“ zeptal se Hrábek.

„Vždyť víš, že ne. Smazala jsem to, když jsi mě před patnácti lety nasral. Když si ale zatelefonoješ Ferdysovi, pošle ti to. Určitě to má zazálohovaný.“

„Vždyť víš, že se můj komp podělal už před třiceti lety.“

„Tak si poříd' novej. Teď se dají sehnat normálně.“

„Vážně? Teď už mě nezavřou, když u mě najdou počítač?“ ujistil se Hrábek.

„Vera má pravdu,“ vysvětlil jsem mu. „Počítače a další digitální věcičky byly dekriminalizované. Normálně se s nima obchoduje. Dají se pořídít celkem snadno. A lacině.“

„To je snad začali znova vyrábět, nebo co?“ podivil se Hrábek.

„Ne. Všechno je to předapokalyptický zboží. V minulých časech sváželi veškerý funkční sem do Bornnu a tady to strkali do tajnejch skladišť. Proto je toho teď všude plno.“

„Tak jo, nějakéj si obstarám... Ale zpátky k tomu Ferdysovu elaborátu. Trošku přeceňuješ svoje zásluhy, Vero. Ferdys do toho sice naše vzpomínky zamontoval, ale hlavně to přepsal z policejních protokolů. Během povstání

získal kompletní policejní databázi, přihrál mu ji ten Evžen. Ferdys pak celou historku vydoloval z ní.“

„Já jsem mu ale vnukla myšlenku, že by se to mělo sepsat,“ ohradila se Vera. „Jinak by nese-psal nic.“

„S nějakým Evženem jsem se setkal daleko na jihu,“ vmísil jsem se do jejich začínajícího sporu. „Vyprávěl mi, že se zúčastnil povstání Emmy Richter. Pak ho i s dalšíma tisíci lidmi poslali do vyhnanství.“

„Nesmysl,“ zavrtěl Hrábek kebulkou. „To nemůže bejt ten samej Evžen. Tenkrát mu bylo kolem čtyřiceti a teď by musel mít sto deset. Takovýho věku se nikdo nedožije. Mně bude příští rok devadesát, a koukněte se, jak vypadám. Melu z posledního.“

„Tenhle Evžen je metuzalém,“ vysvětlil jsem mu. „Stejně jako Gabriel Hart.“

„Cože?“ podivil se Hrábek. „Vy znáte Archanděla Gabriela?“

„Už jsem se s ním setkal,“ přikývl jsem.

„Jak na vás zapůsobil?“

„No,“ pokrčil jsem rameny, „celkem sympaticky.“

„Já si myslím, Vero, že bysme to tomu mládenci měli dát přechíst,“ obrátil se Hrábek na obtloustlou stařenku. „Už jen proto, aby se dozvěděl, co je Archanděl za zmetka.“

„Tak jo,“ souhlasila Vera. Obrátila se ke mně: „Nic z toho ale nesmíte říct malýmu Davidovi. On si celej ten život v lesích hrozně idealizuje. Zlomilo by mu srdce, kdyby se dozvěděl, jak to opravdu bylo. Že lidi, kterejch si vážil, jeho maminku hromadně znásilnili.“

„Cože?“ vyhrkl jsem.

Chvilí bylo ticho. „O tomhle jsi nemusela mluvit, Vero,“ řekl pak Hrábek. „To s tím detektivním pátráním nesouvisí.“

„Já vím,“ vyhrkla Vera nešťastně. „Jenže já si vždycky vzpomenu právě na tohle.“

Pokusil jsem se ji uklidnit: „Nemějte strach. Nic Davidovi nepovím. Jenže... teď jste mluvila o hromadném znásilnění, a to už z hlavy nedostanu. Vy jste u toho byl, Hrábku?“

Zavrtěl hlavou: „Ne. Nebyl.“

„Ještě byl moc mladej,“ uchechtla se Vera ponuře. „Nepustili ho tam.“

„Stejně to nakonec nedotáhli do konce,“ řekl Hrábek. „Neznásilnili ji. Starej šaman jim to zadržel. Málem to způsobilo rozkol v celém kmeni.“

„No... ale chtěli to udělat,“ namítla Vera. „Kdyby se jim starej David nepostavil, udělali to se vším všudy... Víte, na co si ještě vzpomínám, mládenče? Hrábek tenkrát nabídl Emmě manželství. A ne jenom tak ledajaký, ale manželství ve třech. On, Emma a jeho kamarád Skalník.“

„Bylo mi šestnáct!“ vybuchl Hrábek. „Byl jsem ještě kluk! Se Skaldou jsme hledali způsob, jak Emmě pomoci! Už od samýho začátku jsme byli její přátelé! Měli jsme ji rádi!“

„Tak už se nečerti, Hrábku,“ řekla Vera pokojně. „Emma popletla hlavy celému kmeni, nejen vám dvěma klukům. Teď se ale musíme rozhodnout. Buď dáme mládenci přečíst Ferdysův elaborát, nebo ho pošleme pryč.“

„Nemůžeme ho poslat pryč, Vero. A víš proč? Ferdys by mu to stejně dal. Takhle to bude mít alespoň s naším komentářem.“

„Dobře,“ přikývla Vera. „Půjčím vám to, ale přečtete si to tady. Nikam to nebudete nosit. Není to zase tak dlouhý.“

Pajdavou chůzí přešla ke komodě, vytáhla ze šuplíku otrískaný notebook původně snad růžové barvy. „Natáhni prodlužovačku, Hrábku. Baterka je kaput nejspíš už od Apokalypsy.“

Společně s Hrábkem zprovoznili a nastartovali notebook.

Nebyla k němu připojená myš, Vera si však poradila i bez ní. Několika dvojhmaty na klávesnici se dostala do útroh databáze a klávesou **Enter** spustila kýžený soubor. Na obrazovce se objevila fotka Emmy Richter v košilových šatech s lacem a se šátkem na hlavě, avšak bez Davidka v loktuši. V pravici držela pistoli a zdálo se, že na něco míří. Nebo na někoho. Fotografie byla barevná, takže jsem viděl nejen Emminu jemnou světlou pleť, ale i barvu velkých knoflíků na zapínání laclu. Jeden byl červený a druhý modrý. Pistole, kterou Ema držela, měla mimořádně tlustou hlaveň. Takovou jsem ještě neviděl.

Vera klepla na klávesnici. Fotografie poskočila nahoru a objevil se nápis:

SMRT OBCHÁZÍ LUŽNÍM LESEM

aneb

Jak Emma pátrala, až se dopátrala

Podle svědectví pamětníků

a podle archivních materiálů sepsal

Ferdys

„Posouvejte si to šipečkama, mládenče,“ vyzvala mě Vera.

Nebyl jsem úplný začátečník, proto jsem použil klávesu PageDown a letmo text prolistoval. Ferdys ho proložil barevnými fotografiemi z místa činu. Uviděl jsem mrtvá těla, zakrvácenou trávu, rozervaný vrak automobilu. V pozadí postávali domorodci i vojáci z Města. Ti první byli vyzbrojeni oštěpy, druzí automatickými puškami.

Na jednom snímku jsem si mohl prohlédnout prázdnou travnatou pláň se vzdálenou linií stromů. Na jiném snímku zabral objektiv pár samohybných strojů, tentokrát nepoškozených. Věděl jsem, že všechny tyto automobily byly před sedmdesáti lety ještě funkční. Jejich slabinou však byly počítačové řídicí jednotky. Během povstání je Ferdys

infikoval počítačovým virem a v předem stanoveném časovém okamžiku došlo k jejich zničení. Prudce zvýšená teplota zaplekla a zatavila obvody. Bylo mi řečeno, že co mělo baterii, vybuchlo. Explodovaly i baterie automobilů poháněných vodíkem. Sekundární výbuch vodíkových článků byl prý tak silný, že poničil okolní budovy, o lidských ztrátách nemluvě. Císař Horst Sibelius se natolik rozzuřil, že všechny digitální přístroje prohlásil za nezákonné. Bylo trestáno i jejich pouhé vlastnictví a nezáleželo na tom, jestli jsou funkční, nebo nenapravitelně poškozené. Vše digitální muselo být odevzdáno úřadům a předáno pověřeným technologům. Zákaz veškeré digitální techniky pak trval sedmdesát let.

Tyhle snímky však byly pořízeny ještě před příchodem císaře, před povstáním a před sabotáží. Předapokalyptická technika byla tehdy v pořádku.

Klávesou PageUp jsem se vrátil na začátek textu. Začeti jsem se.

Rázem jsem se ocitl jinde. A jindy.

Kapitola druhá

Odvážná školačka

01

Škola v lužním lese byla rozlehlá haluzna s prkennými stěnami a se stropem, ze kterého se občas sypaly uschlé větvičky. Škvírami v povalové podlaze byla vidět černá zem, která se nacházela o půl druhého metru níž. Tohle byla záplavová oblast Řeky a domy se tady stavěly na pilotech.

Na stěnách visely dětské kresby, vpředu stála otřískaná a mnohokrát přelakovaná školní tabule. Vedle ní ležel na přebalovacím stole Davídek. Na dřevěných židličkách za malými dřevěnými stoly sedělo zhruba patnáct dětí ve věku od pěti do dvanácti let. Dříve školu navštěvovaly nepravidelně, jen když se někdo z dospělých uvolil, že je bude učit číst, psát a počítat. Teď sem chodily každý den, samozřejmě s výjimkou svátků. Emma je pokaždé vyučovala celé dopoledne.

Přestávky určoval malý Davídek. Když začal zlobit nebo plakat, děti se vyhrnuly ven. Emma Davídka přebalila a nakojila, a vyučování mohlo pokračovat.

Kromě čtení, psaní a počítání je Emma učila i další dovednosti. Například zásady první pomoci. Četla si s nimi v prastarých knížkách, které byly v osadě divokých lidí k mání. Když jedna holčička přinesla ochočeného králíka, Emma jim vyprávěla o přirozeném vývoji druhů. Na králíkovi jim ukazovala, jak se liší od nich samotných, v čem je stejný a jak se postupným vývojem přizpůsobil svému prostředí.

Dnes malá Vera přinesla placatou obdélníkovou věc s jedním povrchem lesklým a druhým matným. Emma hned věděla, co to je. Prohlásila, že tomu říká **tablet**. Chvilí mačkala mrňavé čudlíky, až se lesklá strana rozzářila. Objevily se na ní maličké obrázky, o nichž Emma řekla, že jsou to **ikonky**. Chvilí ťukala po lesklém povrchu prstem, až objevila soubor fotografií, které někdo nafotil, jak usoudila, ještě před Apokalypsou.

Na fotografiích byly k vidění široké ulice plné podivně oblečených lidí, bizarní stavby, samohybné stroje se čtyřmi koly, a dokonce i létající předmět, o němž Emma řekla, že je to letadlo. Pak jim vysvětlila, že na fotkách je nějaké město, ale ne to, které se nachází za Řekou.

Protože byl Davídek zrovna potichu a spokojeně si dumlal paleček, pustila se do vyprávění. Ukázala obě ruce, sevřela je do pěstí a znovu otevřela.

„Dříve byly podobných měst stovky, tedy deset krát deset,“ řekla. „Vlastně jich byly tisíce. To je ještě jednou krát deset. Nebo možná desetitisíce. To už ani počítat nebudeme. Jenže pak přišla válka. Bylo to něco podobného, jako když váš kmen, Káňata, v minulosti válčil s Havrany. Jenže vaši bojovníci válčili pomocí oštěpů a tomahavků, kdežto v téhle válce byly použity zbraně, které si nedokážu představit

ani já. Bezpilotní letouny. Dalekonosné kanóny. Orbitální naváděcí systémy. Zbraně způsobující radiaci. Biologické i chemické zbraně. Byla to hrůza všech hrůz. Nic podobného se předtím ještě nestalo. A nikdy se už nestane. Proto se té celosvětové události neříká válka, ale Apokalypsa... Když pak Apokalypsa skončila, většina světa zůstala neobyvatelná. Jenže Městu, které leží za Řekou, se Apokalypsa nějakou náhodou vyhnula. Proto se mu dnes neříká původním názvem. Je to prostě Město. Jediné město, které zůstalo na celém světě... Vaši předkové přišli k Městu z oblasti, která byla zamořená zbraněmi použitými při Apokalypse. U starých lidí můžete pořád ještě vidět různé deformace. Ale tady, kde teď žijete, je země čistá. Ani v Řece už není zbytková radiace, jak tomu bylo dříve.“

Teprve teď si všimla, že do místnosti vstoupil šaman. Tvářil se vážně. Zadívala se na něj. Děti se ohlédly.

„Stalo se něco?“ zeptala se Emma.

„Stalo,“ přikývl šaman. „Já sám o tom ještě nevím skoro nic. Na pláni za Řekou jsou lidé z Města. Přejí si, abys tam přišla i ty.“

„Kdo si mě přeje konkrétně? Víš jméno?“

„Říkali... Archanděl. Znáš někoho takového?“

„Gabriel Hart,“ přikývla. „Dobře. Půjdu tam.“

Zadívala se do zneklidněných dětských tváříček. Uvědomila si, že je vystrašila už svým vyprávěním o Apokalypse. A teď ještě tohle.

„Vyučování ukončíme dřív, děti,“ řekla jim. „Běžte domů. Nemějte strach, všechno bude v pořádku.“

02

„Měla bych se zastavit pro svůj notýsek,“ řekla Emma, když děti odešly. „Pro jistotu. Mám v něm telefonní čísla.“

Šaman sáhl do kapsy prastaré vojenské vesty, kterou

si přetáhl přes svou obvyklou plandavou košili. Ukázal notes: „Už jsem ho vzal.“ Z jiné kapsy mu vykukovala láhev s čajem pro malého Davidka a z další stočená plínka. Počítal s tím, že budou pryč až do večera.

„Tak můžeme jít.“

Na okraji osady je čekal rozmrzele se tvářící Strakáč, vyzbrojený krátkým lukem s kompozitním lučištěm a svazkem šípů. S ním tam byl Hrábek, sedmnáctiletý výrostek, až na bederní zástěrku nahý. Ten si za opasek zastrčil oblíbenou kamennou sekeru.

Ve čtyřech, malého Davidka nepočítaje, se vydali k Řece. Stezka vedla hustou vegetací a občas zakličkovala, když obcházela bahnité tůně. Nad jejich hlavami se rozprostíraly koruny olší, sem tam se našel i nějaký buk. Po půlhodině došli k zátoce ukryté v hustém vrboví. Tam je čekal podmračený Viktor a do půl těla nahý Mauglí.

Viktor držel v ruce dva dlouhé oštěpy, avšak Mauglí se vyzbrojil dobře udržovaným kalašnikovem se zahnutým zásobníkem a s ramenní opěrkou místo pažby.

Viktor je pozdravil jen na půl pusy, kdežto Mauglí se přátelsky zakřenil. V úsměvu vycenil zuby zbroušené do špiček. „Dneska je dobrý den pro umírání,“ řekl svou oblíbenou průpovídku. Potom dodal: „Někdo toho už využil.“

„Jsou tam nějací mrtví?“ zeptal se šaman.

„Nějací,“ přikývl Viktor. „Posel od Havranů nám nic konkrétního neřekl.“

Naskládali se do velké laminátové pramice. Muži se chopili pádel, Emma se uvelebila na přídí zády k ostatním. Davídek už nějakou chvíli kňoural a ona ho potřebovala nakojit. Zatímco muži pádlovali, rozepnula velký knoflík na laclu svých *montérkových* šatů, obnažila prs a dala Davídkovi pít. Stihl se nalokat dřív, než dopluli k druhému břehu. Řeka byla v těchto místech široká a majestátní.

Břeh, ke kterému se blížili, byl vysoký sedm nebo osm

metrů a precizně vyspádovaný podle předapokalyptických předpisů. Řeka, již krátce před Apokalypsou zregulovali, se tady stáčela v oblouku, který dávní stavitelé vynesli s využitím programu pro konstruování přechodnicových křivek. Vysoký pravý břeh chránil Město i krajinu kolem něj před povodněmi, kdežto druhý břeh, ten levý, na kterém žily divoké kmeny, byl nízký, rozeklaný a podmáčený. Levý břeh představoval při vyšších stavech vody rozlivnou oblast.

Když přistávali, objevil se na vysokém břehu terénní vůz, pick-up se třemi místy v kabině a malou korbou pro náklad. Zastavil. Dveře kabiny se otevřely a vyklonil se z nich Evžen.

„Zdravím, Emmo!“ zahalekal a zamával.

„To máme nastoupit do tohohle?“ ozval se za Emminými zády věčně nespokojený Viktor. Otočila se k němu: „Nepotáhneme se pěšky. Nevíme, jak je to daleko.“

Po svahu se vyškrábali až nahoru. „Ty ho znáš?“ zeptal se během výstupu šaman a kývl k nahoře postávajícímu Evženovi. „Kdo to je?“ Při řeči hlasitě odfukoval. V té době už měl patnáct kilo nadváhu.

„To je Evžen,“ vysvětlila mu Emma. „Kamarád. Kolega z dob, kdy jsem pracovala u policie.“

Když se dostali nahoru, rozprostřela se před nimi travnatá pláň, rovná jako stůl. Nerostly tu žádné stromy ani keře. Tedy skoro žádné. Předapokalyptičtí inženýři pláň posypali selektivním defoliantem, který bránil v růstu čemukoliv jinému než trávě. Dávné chemikálie však přestávaly působit a sem tam se uchytil hloh nebo dub, někde i malé březové hájky. Zvláště duby, jichž tu rostlo opravdu jen pár, tvořily v prázdné pláni výrazné orientační body.

Emmě se zazdalo, že v dálce vidí odlesky slunce na tabulích hydroponických skleníků. Okraj Města byl odsud vzdálený patnáct kilometrů.

„Nastupte si,“ zahalekal Evžen. „Ženy a děti dopředu, páni dozadu.“

Za necelé dva roky, co byla Emma z Města pryč, se Evžen nijak nezměnil. Byl pomešší, podsaditý a rozčepýřený. I když mu už muselo být čtyřicet, stále vypadal spíš jako kluk. Na nose mu seděly kulaté brýle s tenkými obroučkami, pro práci v terénu se oblékl do dlouhých zelených kapsáčů a pomačkaného bílého trika. Na opasku, jak si Emma všimla, neměl zbraň. Nijak ji to nepřekvapilo. Evžen pracoval u policie jako technik a do akce ho posílali jen výjimečně.

Emma nasedla do kabiny a šaman se tam vmáčkl s ní. Ostatní naskákali na korbu. Evžen zmáčkl startér a sešlápl plynový pedál. Terénní vůz se rozjel. Motor poháněný vodíkem vrněl docela tiše a hydraulika vyrovnávala otřesy způsobené jízdou po nerovném terénu.

„Kolik je mrtvých?“ zeptal se šaman.

„Celkem čtyři. Dva vaši a dva z Města,“ vysvětlil mu Evžen.

„Dva od nás?“

„Mhm... prý jsou z kmene Havranů.“

„Aha...“

Nějakou chvíli, představující tři čtyři kilometry jízdy, pak mlčeli. Čelním sklem bylo vidět, že se přibližují k vysoké konstrukci. Ta tady být neměla.

„Co je to za věž?“ zeptala se Emma.

„Vysouvací anténa, nic jiného,“ vysvětlil jí Evžen. „Signál mobilních telefonů sem nedosáhne, tak jsme ho posílili. Teď se odsud můžeme domluvit po celém Městě.“

Emma přikývla. To už viděla, že část travnaté pláně je obkroužena jakousi vozovou hradbou sestavenou z pěti či šesti terénních a skříňových automobilů. Policie vyvezla vše, co dokázalo jezdit mimo zpevněné cesty.

Když přijeli ještě blíž, uviděla, že mezi automobily

postávají postavy navlečené v maskáčích a taktických vestách, vyzbrojené podivuhodnou směskou samopalů a pistolí. Maskáče vypadaly fungl nové, nejspíš je právě vytáhli z hermetických obalů, do kterých byly zataveny ještě před Apokalypsou.

Prostor mezi automobily byl ohraničený červenou policejní páskou. Uprostřed ohraničeného prostoru stál vrak terénního automobilu, v podstatě jen šasi se zubatými zbytky všeho ostatního. Karosérie, sedačky, dveře i střecha se rozlétly do všech stran. Podle toho, jak se trosky rozprskly, bylo jasné, že vybuchla palivová nádrž.

Emma věděla, že tady někde leží čtyři mrtvá těla. Přes trosky a vysokou trávu je však nedokázala rozeznat

„Nejdřív s tebou chce mluvit Archanděl,“ řekl Evžen. „Támhle na tebe čeká.“

Zastavil kousek od skříňového štábního vozu, u kterého postával náměstek primátorky Gabriel Hart. Byl to pohledný, štíhlý, hladce oholený a nakrátko ostříhaný čtyřicátník mladistvého vzhledu, oblečený do šedých kalhot a světlé košile s kravatou. Jeho přirozeným prostředím byly kanceláře a zasedací místnosti, ze kterých nikdy nevycházel ven. Aby ochránil svou citlivou pleť, nasadil si na hlavu béžový látkový klobouk se širokou krempou. V klobouku vypadal trochu směšně.

„Rád vás zase vidím, Emmo,“ usmál se, když vystoupila z vozu.

„Ze všeho nejdřív bych vás měla nakopat do zadku, Gabrieli,“ řekla nasupeně.

„V tom případě si nejprve promluvíme,“ řekl přívětivě. „Pak může dojít i k nakopání, pokud budete mít stále tu potřebu. Prosím,“ ukázal ke skříňovému vozu.

„Tak jo,“ přikývla. „Promluvíme si.“

Šaman vykročil s ní. Chytila ho však za loket, zastavila a řekla mu: „Zůstaň venku. Vyřídím to sama... No tak,

manželi, dej si říct. Archandělovy řečičky by tě akorát roz-
zuřily. Já to s ním proberu v klidu.“

Zdalo se, že bude protestovat, když ho však políbila na
tvář, přikývl a podřídil se.

Pohybem přivolala Mauglího: „Porozhlídni se po sto-
pách, prosím tě. Nechoď za tu červenou pásku, ale obejdi
to kolem dokola.“

Zazubil se na ni: „Stopa. Já hledat. Já najít.“

Neměla ráda, když se Mauglí takhle pitvořil, nebyl však
čas na výtky. Zamířila ke skříňovému vozu. Gabriel Hart
jí galantně otevřel dvířka a počkal, až nastoupí. Pak se
nasoukal za ní.

Uvnitř byla zařízena mrňavá kancelář se stolem, židle-
mi, a dokonce i s miniaturní kuchyňkou. Emma si sedla
na židli, Davidka vyndala z loktuše a posadila si ho na klín.

„Dáte si kávu, Emmo?“ zeptal se Gabriel Hart. „Nebo
čaj?“

„Čaj, ale ovocnej. Jsem v procesu kojení a nerada bych
prcka nadopovala kofeinem.“

Gabriel Hart přistoupil ke kuchyňce, odložil si klobouk
a začal manipulovat s nápojovým automatem. „Co připa-
vím pro malého? V nabídce je i dětský čaj. Už ho přikrmu-
jete? Vzal jsem s sebou karton kojenecké výživy.“

„Za chvíli ho nakojím, ale výživy bych si vzala. Vyzkou-
ším je. Děkuji vám za ně, Gabrieli.“

„Nejprve byste mi mohla prozradit, co proti mně máte.“

„Zmanipuloval jste mě,“ obvinila ho. „Předhazoval
jste mi různé nápovědy, který jsem pochopila tak, jak jste
zamejšlel. Pak jsem se zničehonic ocitla na druhém břehu
Řeky.“

„Ale máte, co jste chtěla, ne? Moc hezkého chlapečka.“

„Nejdřív to málem skončilo katastrofou.“

„Ale neskončilo. Vše se urovnalo. Zabydlela jste se
u divokých lidí, ani se vám nechce zpátky do Města. Jen tak

na okraj, Emmo, mám povědomí o zásilkách zdravotního materiálu, které vaši přátelé ukradli z městské nemocnice a jiní vaši přátelé je dopravili až k Řece. Takové zboží není zadarmo. Prozradíte mi, čím jste vy a vaši domorodí přátelé zaplatili?“

„Moji přátelé to pro mě udělali z čirýho kamarádství,“ vysvětlila mu. „Ale zůstala jsem jim samozřejmě dlužná. Oni mě znají. Vědí, že dluhy splácím... Vy si nedokážete představit život na druhém břehu Řeky, Gabrieli! Tam je vážně doba kamenná! Každá angína se může zvrtnout v zápal plic! Každá zlomená noha může znamenat doživotní zchromnutí! A to ani nemluvím o vyrážkách, ekzémech a dalších záležitostech!“

„Vaše studium medicíny se vyplatilo,“ přikývl.

Postavil před ni hrnek s čajem. „Tady, prosím... Až budete příště shánět zdravotní materiál, obraťte se přímo na mě. V městské nemocnici máme zásoby na dalších tisíc let.“

„Takže nám nechcete ukrást chlapy, jako jste to udělali kmeni Dingů?“

Zvedl ruce v omluvném gestu: „Tohle šlo mimo mě! Věřte mi, Emmo, že jsem zuřil, když jsem se to dozvěděl! Vrátit je už nedokážeme, i kdybych si to moc přál. To už prostě nejde. Kategoricky jsem však zakázal jakékoli další podobné akce. Máme zájem o spolupráci s divokými kmeny, to ano, ale v přesně vymezených hranicích. My zůstaneme na jednom břehu Řeky, a oni na druhém.“

„Máte zájem o jejich aktivní sperma?“

„O co také jiného?“

„Oni na to nepřistoupí, Gabrieli. V sexuálních záležitostech jsou nesmírně puritánský. Smrtelně by je urazilo, kdybyste jim chtěli odebírat sperma.“

„Proto si myslím, že byste mezi nimi mohla udělat osvětu, Emmo. Oni vás uznávají, jak jsem se doslechl. Už

takhle jste rozčeřila jejich neměnné životy. Tak proč v tom nepokračovat?“

„Mám se stát vaší agentkou, Gabrieli?“

„Říkejme tomu spíš... styčná důstojnice. Mohla byste mi povědět, co se na druhém břehu povídá o odchodu mužů z kmene Dingů? Zajímá mě, jak se na to dívají divocí lidé.“

„Stalo se to zrovna v den, kdy jsem rodila,“ řekla Emma. „Takže je to pro mě osobní, jak jistě chápete. Někdo z Města muže z kmene Dingů zkorumpoval. Nabídl jim modrý z nebe, především stálej přísun ženskéjch a nikdy nekončící sexuální radovánky. Muži z kmene Dingů se prostě sebrali, opustili rodiny a odešli do Města. Ženy, starce a děti Dingů jsme si pak rozebrali my, teda jako Káňata. Pak ještě Vydry a Štíky.“

„K Havranům nikdo nešel?“ ujistil se Gabriel Hart.

„Havrani odmítli. O starce nebo děti nestáli a ženská k nim nechtěla žádná. Dvě nebo tři dokonce udělaly scénu, že prej se radši oběsí než jít k Havranům... Ti dva mrtví domorodci, ke kterejm jste mě sem vytáhl, jsou prej Havrani.“

„K tomu se dostaneme. Ještě mi povězte, jaké jsou vztahy mezi Havrany a ostatními kmeny?“

„Jsem mezi Káňatama teprve druhéj rok, Gabrieli, ale o Havranech slyším pořád. Dělají akorát potíže. Jsou svárliví a násilničtí. Nárokují si území, který jim nepatří. Před mým příchodem došlo k několika potyčkám s raněnejma a snad i mrtvejma. Pak bylo dohodnutý příměří, který trvá doteď, ale pokud je mi známo, už skoro deset let nefunguje obvyklá výměna nevěst mezi Havranama a ostatníma kmenama.“

„Aha... děkuji za vysvětlení. Teď vám vysvětlím, jak je to s kmenem Dingů. Odchod mužů byl hrubou chybou, ze které jsem vyvodil důsledky. K ničemu podobnému už

nedojde. Ani kdyby si to muži z ostatních kmenů přáli. Nepřijmeme je.“

„Nechápu, proč to byla zase taková chyba, Gabrieli. Tím myslím z vaší strany. Ze strany divokejch kmenů je to pochopitelně katastrofa, ale... Město je paralyzovaný syndromem mužský neplodnosti, nebo se za ty dva roky něco změnilo? Aktivní sperma divokejch mužů jste zoufale potřebovali.“

„Vy jste se už na druhém břehu Řeky rozkoukala, Emmo. Znáte tamní poměry. Víte, že kmen divokých lidí zahrnuje něco přes sto jedinců, a většinu tvoří ženy, děti a starci. Mužů z kmene Dingů odešlo do Města jedenadvacet, protože pubertální kluky s sebou nevzali a našlo se i pár dospělých mužů, kteří zůstali věrní svému kmeni. Všimněte si, Emmo, že odchod pouhých jedenadvaceti mužů zničil celý kmen. Už z toho můžete poznat, jak křehká je rovnováha na vašem břehu Řeky... Těch jedenadvacet mužů se stane otci několika stovek, možná tisíců nově narozených dětí ve Městě. To je dobrá vyhlídka. Faktem však zůstává, že do pěti či šesti let Dingové o svoji plodnost přijdou. Syndrom mužské neplodnosti postihne i je.“

„To jako vážně?“ podivila se Emma.

„To jako vážně. Tohle, Emmo, prosím rozhlase za Řekou. Muže z ostatních kmenů to odradí od neuvážených pokusů.“

„Vy znáte příčinu Syndromu mužské neplodnosti, Gabrieli?“ zeptala se.

„Něco jiného je znát příčinu,“ pokrčil rameny, „a něco jiného je umět ji odstranit.“

„A co je tou příčinou?“

„Jednou se to dozvíte, Emmo. Ale ne dnes. Teď musíme vyřešit čtyřnásobnou vraždu. Hned vám vysvětlím, proč jsem u toho chtěl mít vás. Stopa vede na druhý břeh Řeky.

Nikdo z Města tam nesmí. Ne, pokud chceme ukázat dobrou vůli. Vy teď patříte do obou světů.“

„Nemůžu vstoupit na území Havranů, jestli vám jde o tohle, Gabrieli. K Havranům nestrčím ani špičku nosu.“

„O to vás nežádám. Byl bych rád, kdybyste šla po stopě a zjistila, kam vede. Uděláte to pro mě? Pomůžete mi?“

„Nejdřív se porozhlídnu na místě činu. Pak vám řeknu, jestli se tím budu zabývat, nebo ne.“

„Děkuji vám, Emmo.“

„Teď musím nakojit Davídka. Taky ho musím přebalit. U toho asi bejt nechcete.“

„Tady jsem vám připravil balík jednorázových papírových plenek. V nákladním prostoru jsou dva nebo tři další balíky.“

„No teda,“ užasla Emma, „vy mě korumpujete dětskejma výživama a papírovejma plínkami. Úplně jste mě odzbrojil, Gabrieli.“

03

Předala Davídka šamanovi. Ještě mu stačila pošeptat: „Vytrhni z notýsku kus papíru a opiš mi číslo na Ferdysa a na Irmu.“

Společně s Evženem pak vstoupila do ohraničeného prostoru. Evžen si přes krk přehodil široký popruh digitálního fotoaparátu, nic však nefotil. Asi už měl nafoceno.

Blížilo se poledne, kolem mrtvol se rojily mouchy. Ráno sice sprchlo, teď však byla obloha modrá a slunce začalo být horké. Policajti z Města se stáhli do stínu automobilů. V jednom stínu zahlédla Emma i dva divochy, kteří vypadali jako typičtí Havrani. Neviděla jim do tváří, celým svým postojem však dávali najevo nespokojenost a rozhořčení.

Směrem k Řece zahlédla osamělý strom, podle všeho

dub. Nijak zvlášť vysoký, avšak s rozložitými větvemi. Když pak popošla o kus dál, mezerou mezi dvěma automobily uviděla Mauglího, jak daleko za ohraničeným prostorem bloumá vysokou trávou.

„Čtyři čistý vraždičky, jak uvidíš,“ řekl Evžen za chůze. „Dva z Města, dva z kmene Havranů. Tihle dva to koupili do prsou,“ ukázal. „Okamžitá smrt. Ani nestačili zareagovat. Prostě se sesypali.“

Emma si prohlédla dvojici, na kterou Evžen ukázal. Uviděla je, až když byla skoro u nich, protože z větší dálky je zakrývala vysoká tráva a poházené trosky.

Muž v šortkách a maskáčovém triku ležel naznak. Mohlo mu být asi pětatřicet. Čtyřicetiletá žena v běžových kapsáčích a polokošili podobné barvy se položila na bok. Oba byli hubení a vysportovaní. Podle směsice turistického a rádoby vojenského oblečení pocházeli z Města. Smrt k nim přišla tak rychle, že jim z tváří nestačila vymazat vychytralé výrazy, jaké vzniknou dlouholetým pitvořením a chytračením.

„Byli už mrtví, když vybuchl auťák,“ poznamenala Emma. „Tlaková vlna se přehnala nad nima. Ani jim to nerozcuchalo pěšinku. Trochu je to překrylo troskama, ale ne moc.“

„Jo, to jo,“ souhlasil Evžen.

„Co o nich víš?“ zeptala se.

„Jsou to kšeftáci. Překupníci a prodejci předapokalyptického zboží. Oba mají záznam. Různý zadržení a napomenutí, ale nikdy se nedostali až k soudu.“

„Teď se mrkneme na ty druhý dva.“

Zatímco lidé z Města leželi jen pár kroků od sebe, mezi Havrany zela mezera zhruba dvaceti metrů. Nejprve si prohlédli bližšího. Byl to typický bojovník Havranů: vlasatý, vousatý, rozježený a rozcuchaný. Dostavil se sem v peleríně z kůže dingů a bederní zástěrce, místo bot měl

huňaté omotávky. Na dosah od něj ležely dva oštěpy se zubatými hroty.

„Tenhle to nakoupil do zad,“ vysvětlil Evžen. „Byl na místě mrtvej. Druhej domorodec se asi pohnul a jenom ho to štrejchlo. Každopádně má na rameni škrábnutí. Pokusil se utéct.“

Přesunuli se k druhému domorodci. Podobal se prvnímu natolik, že to snad byli bratři. Na rozdíl od ostatních mrtvol, které vypadaly pokojně a nezúčastněně, měl tvář zkřivenou vztekem či snad strachem.

„Nepozabýjeli se mezi sebou, jak jsem si původně myslela,“ podotkla Emma. „Zabil je někdo další... Odstřelovač?“

„Proč myslíš, že odstřelovač?“ usmál se Evžen.

„Palebný čáry se sbíhají v támhletom bodě,“ ukázala Emma na dub vzdálený zhruba čtvrt kilometru. „Tam, co je ten strom. Neříkej mi, že jste to už nezjistili.“

„Zjistili. Jasně že zjistili.“

„Projel jsi to tam čičačkou?“

„Žádnej kloudnej výsledek. Než jsem se k tomu stromu dostal, zahemžila se tam tlupa Havranů. Vylezli i na strom. Původní pachy jsou překrytý novejma. Kromě toho ráno sprchlo a pachy jsou rozpítý.“

„No ale nějaký stopy tam jsou, ne? Myslím stopy v trávě. Ty jen tak nezmizí.“

„Jo, to jo. Stopy vedou k Řece. Tam i zpátky. Někdo přišel od Řeky, usadil se na stromě, postřílel ty čtyři a pak se zase vrátil. Havrani po těch stopách vyrazili už před hodinou. Nedokázali jsme jim v tom zabránit.“

„Mhm... Nebyla to jen tak obyčejná odstřelovací puška, ale utlumená.“

„Proč myslíš?“

„Z různějch důvodů. Tímhle směrem, hned za Řekou, je teritorium Havranů. Dva kiláky od nás. Kdyby tady někdo střílel z normální pušky, tak by to uslyšeli. Hned by se sem

vydali. A kdyby tu byli Havrani jako první, odnesli by svoje mrtvé. To se ale nestalo.“

„Asi nebyla dobrá slyšitelnost,“ namítl Evžen. „Tak se tomu říká, ne? Slyšitelnost. Jako viditelnost, ale od slyšení. Havrany by musel vyburcovat už ten výbuch palivový nádrže.“

„Výbuch nádrže možná nebyl hlasitej. Nebo ho pokládali za burácení hromu. Ráno trochu sprchlo a jedno zaburácení nebylo zase tak nápadný... Jak to vlastně vybuchlo?“

„Snajpr střelil do nádrže. Ta se roztrhla. Vodík vyhořel v jediným zášlehu, ani nezapálil trávu.“

„Proč vůbec střílel do nádrže?“

„Co já vím?“ pokrčil Evžen rameny. „Nejspíš byl nasranej.“

„Nejspíš. Kdy se to tady semlelo? Tím myslím střelbu a výbuch.“

„Kolem sedmý ráno. Možná v půl osmý.“

„Takže před čtyřma hodinama... Což mě přivádí k týhle myšlence; i když tady leží dva profíláklí kšeftáci, ve skutečnosti to byla oficiální akce. Někdo z Města to zpovzdálí monitoroval. Výbuch auťáku možná nebyl tak hlasitej, ale zášleh musel bejt vidět z daleka. Rozjela se mašinerie. Policajti z Města tu byli jako první a postavili tuhle vozovou hradbu. Teprve pak upozornili Havrany. A zároveň poslali pro mě.“

„Něco ti ukážu,“ řekl Evžen, „ale nesmíš to na mě říct.“

Zavedl ji blíž k poničenému terénnímu vozu. „Tady.“

Emma se rozhlédla po rozházených troskách. „Co tady mám vidět?“

„Tady na displeji.“

Podívala se na displej Evženova digitálního fotoaparátu. Byl velký asi jak dlaň, i tak však poznala tu samou scenerii. Něco tam bylo navíc. Něco žlutého.

Evžen zmáčkl příslušné čudlíky a žlutý detail se zvětšil.

Emma rozeznala symbol biohazardu: tři černé kruhy na žlutém podkladu sestavené do trojúhelníku a se čtvrtým kruhem vepsaným dovnitř.

„Převáželi biologické materiály,“ vydechla Emma. „Což v tomhle případě znamená aktivní sperma... Už chápu, co mi chtěl Archanděl před chvílí sdělit. Připravoval mě na tohle. A chápu, že je to celá vysoce výbušná záležitost. Pokud se ostatní kmeny dozvědí, že Havrani kšeftují se spermatem, bude oheň na střeše.“

Evžen udělal pohyb rukou, který zahrnul všechny mrtvoly. „No... asi se o tom někdo dozvěděl. A počkal si na ně, aby jim sdělil svůj názor... Jen nechápu, jak věděl, že se sejdou zrovna tady.“

Emma ukázala na vzdálený dub. „Ten strom je orientační bod. Moc jich tady neroste, jak sis mohl všimnout. Havrani si dali sraz u stromu, ale ne přímo pod ním. On je pro ně posvátný a přítomnost kšeftáků by ho znesvětila.“

„Posvátný strom?“ zakřenil se Evžen. „Jak tady můžou mít posvátný strom, když na tomhle břehu nemají co dělat? Vůbec by se tady neměli vyskytovat.“

„Chodí sem lovit,“ vysvětlila mu Emma. „V týhle pláni žije spousta srnčí zvěře. Táhle na horizontu je stádečko, vidíš? A táhle taky. Je jich tu plno... Hele, Mauglí se vrátil z obhlídky. Mauglí, pojď sem!“ zamávala na mládence, který postával u policejní pásky. Ten k nim s předstíranou horlivostí přiklusal.

„Jsem zde, abych sloužil,“ řekl přehnaně hlubokým hlasem. Evžen při pohledu na jeho zuby zbroušené do špiček trochu ucukl. Na něco takového nebyl zvyklý.

„Co jsi zjistil?“ zeptala se Emma.

„Leží tady dva mrtví Havrani, ale přišli sem tři. Jeden utekl.“

„Utekl?“ podivila se Emma. „Odstřelovač ho netrefil, nebo co?“

„Vůbec po něm nestřílel,“ vysvětlil jí Mauglí. „Chlapec utíkal pryč. Tímhle směrem.“

„Pak zahnul přímo k Řece?“

„Nemyslím si. Stopa, alespoň co jsem viděl, vede rovně.“

„Proč by utíkal zrovna tam? Kdyby udržel směr, nakonec by se stejně dostal k Řece, i když hodně zešikma... Že by tam něco bylo? No... říkal jsi, že to byl kluk?“

„Čtrnáct patnáct let,“ vysvětlil jí Mauglí. „Velký digitální kouzelník z Města si to může ověřit čichacím strojkem,“ ukázal na Evžena.

„Ráno sprchlo a pach bude rozpítej,“ řekla Emma. „Věřím tvému úsudku, Mauglí. Půjdeš se mnou, když se za tím klukem vydám?“

„Věrný Mauglí bude následovat princeznu! Jako stín!“

„Přestaň ze sebe dělat šaška, prosím tě... Teď si promluvíme s Archandělem.“

04

„Abych to shrnula, Gabrieli,“ řekla Emma, „došlo tady k levárně, o který víte víc, než jste mi řekl. Stejně vám to přineslo akorát potíže a žádnéj užitek. Po snajprově stopě už prej vyrazili Havrani. Za nima bych se nehrnula. Jenže, jak jsme právě zjistili, Havrani sem přišli celkem tři. Ti dva mrtví a pak ještě nějaký kluk. Ten kluk odsud utekl bez zranění a potom hodně zešikma zamířil k Řece. Pochybuju, že by se ji pokusil přeplavat. Nejspíš je pořád na tomhle břehu. Vy a vaši poskoci se po něm můžete porozhlídnout sami. Na to máte plné právo.“

„Pokud si dobře vykládám dohody, tak na to právo nemáme,“ vysvětlil jí Gabriel Hart. „Kromě toho, abych řekl úplnou pravdu, nemyslím si, že by měli být řadoví policisté zasvěceni hlouběji.“

„Nestojíte o další svědky svejch sviňáren,“ pochopila Emma.

„Přesně tak. Vy už jste do toho zatažena, Emmo. O další svědky opravdu nestojím. Byl bych vám vděčný, kdybyste se po tom chlapci podívala vy osobně.“

„Vy víte, co tam je?“

„Mám určitou představu. Ale nejsem si jistý.“

„Když to přijmu, stejně budeme muset zasvětit alespoň Evžena. Pár kiláků tím směrem je jenom tráva. Mám ráda procházky, ale takhle dlouhý ne. Potřebuju popovést.“

„Nemyslím si, že by Evžen...“ namítl Gabriel Hart, Emma ho však přerušila: „Evžen nás popoveze co nejdál a pak ho pošlu zpátky. Šlo by to?“

„To by šlo. Znamená to, že přijímáte, Emmo?“

„Už to tak vypadá... Zeptám se, máte s sebou nějaký plavidlo?“

„Máme nafukovací člun s přívěsným motorem. Ale nejdřív ho musíme nafouknout.“

„Nafoukněte ho, Gabrieli. Udělejte to tam, kde jsme vystoupili z pramice. Je to naproti území Káňat. Moji lidi nebudou protestovat. Pokud si dobře vykládám pravidla, tak po Řece můžete jezdit i vy, lidi z Města. Nikdo vám v tom nemůže bránit. Řeka patří všem. Nebo se pletu?“

„Nepletete se, Emmo. Postarám se, aby byl člun připravený. Nebo ho mám rovnou poslat dolů po proudu?“

„Zatím ho jen připravte. Kdyby se něco dělo, ozvu se. Dáte mi na cestu mobil?“

„Samozřejmě.“

„Je tu ještě jedna věc. Dostanu se pár kilometrů po proudu a na druhý straně už je regulérní území Havranů. Přece jen jsem ženská a oni jsou hrozně patriarchální. Nebude jim po chuti, že to tam očumuju, i když jen přes Řeku.“

„Dohodnu to s jejich šamanem. Zůstal tady. Táhle napravo, vidíte? Čeká, jak se věci vyvinou.“